

НЪ КОГА

е зная, времената ли бѣха други, хората ли бѣха по-добри, ала на моитѣ години други нѣща се случваха!

Дѣдо премѣташе зърната на броеницата си и сърдито ме изничахше изъ подъ вежди. Той винаги говорѣше така, когато го разсърдвахъ за нѣщо, когато правѣхъ нѣкаква пакостъ, или когато не можеше добре да си отспи следъ обѣдъ.

Защо ми се сърдѣше него день, вече не помня, но всичко друго си спомнямъ, като че е било вчера.

Бѣхме седнали на двора подъ лозата, която току-що се бѣше окичила съ тъмнозелени листа. Азъ подрѣпвахъ опашката на котарака, закачахъ го съ една тънка пръчица отчесната отъ люляка и го карахъ да се върти по грѣбъ, а дѣдо допушваше лулата си.

Слънцето залѣзваше. Вече се бѣше скрило задъ съседнитѣ къщи, и само нашиятъ бѣлъ коминъ бѣше заруменѣлъ отъ последнитѣ му лъчи. Тази румена свѣтлина се отразяваше и върху бледото дѣдово лице и, сякашъ, самъ дѣдо руменѣше като юноша.

— Дѣдо, знаешъ ли, какъ си се зачервилъ? Като момче, което е ти-

чало, тичало, че едвамъ има сили да си поеме дѣхъ....

Искахъ да зарадвамъ дѣда, като му кажа, че се е подмладилъ, ала думитѣ ми отидоха напраздно. Старецътъ още по-строго ме изглежда:

— Никакъ не ми се иска да бжда младъ, ако ще бжда развѣй прахъ като тебе... На наше време младитѣ бѣха други, други...

Азъ преглътнахъ обидата, но на свой редъ подразахъ дѣда:

— Е, какви ли пѣкъ сте били тогава? Навѣрно васъ майкитѣ ви и съ прѣстъ не сж ви чуквали, навѣрно още като сте били на петъ години сте ходили да печелите пари, навѣрно...

— Каквото и да кажешъ, господинчо, все е било! На петъ години